

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1999/2023
06.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Гордане Комненић, Бранке Дражић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Вишег суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 94/23 од 18.01.2023. године, у седници већа одржаној 06.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 94/23 од 18.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 94/23 од 18.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 635/19 од 17.10.2022. године, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да јој за период од 01.07.2016. године до 31.06.2019. године, исплати на име трошкова за исхрану у току рада укупан износ од 208.905,44 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупан износ од 107.600,04 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од доспелости до исплате и обавезана тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 94/23 од 18.01.2023. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 635/19 од 17.10.2022. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради

уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). У другом ставу истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора запослених државних службеника и намештеника. О овом захтеву тужиље, судови су одлучили у складу са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са истим или битно сличним правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Такође, поводом предмета спора не постављају се правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. На основу изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 05.08.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић